

[Johan Nielsen.]

„Alle læger har erfaret gruen, når det værgeløse foster lå dødt i spanden.“
Jeg kan forstå, at det er den slags ting, som hr. Morten Lange ikke vil have at man skal omtale i debatten.

Jeg har fået et utal af henvendelser angående lovforslaget, og alle udtrykker deres utilfredshed med det. Således skriver en sygeplejerske fra England, at hun håber ikke, det går igennem, for hun hader det modbydelige sugeapparat, som man benytter ved svangerskabsafbrydelse.

Der er også nogle, der har anfægtet folketingets ret til at liberalisere eller frigive abort. Sognepræst Dag Monrad Møller, Oure, henviser i en kronik i Fyns Amts Avis til en artikel, „Retten til livet“, skrevet af overlæge i sundhedsstyrelsen K. F. Meldahl, hvor overlægen sætter et spørgsmålstejn ved lovligheden af regeringens abortlovsforslag, idet den internationale lægeförening, WMA, som konsekvens af menneskerettighedserklæringerne af 1948, som Danmark har tiltrådt, har fastslået, at det er lægens pligt at bevare liv fra undfangelsesøjeblikket. Dette her har jeg ingen forstand på. Det er spørgsmål, som vore jurister må afgøre, og jeg er overbevist om, at hverken justitsministeren eller de jurister, som sidder i svangerskabsudvalget, kan have overset dette spørgsmål, men det forekommer mig, at spørgsmålet om beskyttelsen af det ufødte barn i nogen grad er trådt i baggrunden i denne debat.

Her kommer min væsentlige modstand mod fri eller liberal abort ind i billedet. Både af etiske og kristne grunde piner den tanke mig, at nogen skal kunne slå nogen ihjel. Jeg kommer fra et samfund, hvor spillet af liv var så utrolig stort, at jeg kan sige, at jeg i min barndom og ungdom levede under dødens skygge. Jeg kan ikke holde ud at tænke på, at nogen skal slås ihjel, det være sig et ufødt barn eller en kronisk syg, for at skabe bedre kår for andre. Livet er i den grad helligt for mig, og her udsætter jeg mig for at blive betegnet som det, hr. K. Axel Nielsen før kaldte hyklerisk. Jeg regnede med, at formanden ville gribe ind; jeg har hørt en anden formand sige, at man må ikke bruge udtrykket „hyklerisk“ her på talerstolen, men jeg udsætter mig for at blive

kaldt hykler. Jeg bekender mig til livets absolutte hellighed.

Jeg kan ikke holde den tanke ud, at nogen skal berøves det, eller at det skal overgives til menneskelig vilkårlighed, og jeg ved, at der er tusinder og atter tusinder i Danmark, som har det på samme måde. Derfor er jeg overbevist om, at både justitsministerens lovforslag og forslaget om fri abort repræsenterer et menneskesyn, som strider imod det kristne. Nu ved jeg godt, at mine modstandere vil prøve på at affeje mig med, at nu bevæger jeg mig på trosgebetet. Men hvad er deres anskuelser andet end tro imod min tro? Jeg skal gerne indrømme, at min tro er en anden end deres, men jeg vil aldrig nogen sinde gå med til, at min tro er andenrangs i forhold til deres. Derfor er det indlysende for mig, at med hensyn til abortloven så må både humanister og kristne forenes i at sige fra. Hvis abortloven liberaliseres, eller hvis vi indfører fri abort, så er det et spørgsmål for mig, om Danmark i fremtiden kan kaldes et kristent land.

Jeg ved, at jeg her også taler på min kollegas, forhenværende kirkeminister Orla Møllers, vegne, og det skulle undre mig meget, om ikke mange medlemmer i dette høje ting giver mig ret. Jeg håber, at man vil give mig så meget ret, at man, uanset om man stemmer for lovforslaget eller ej, vil hjælpe mig med at sende det ud til folkeafstemning. Så får man prøvet, om man her pådutter det danske folk en lov, der strider mod folkets etiske og religiøse indstilling eller ej.

Jeg ved godt, at man i Danmark ikke skal tale om sin religiøse tro, for det drejer sig om Gud, og når det drejer sig om Gud, så skal man helst ikke tro noget. Her er dog et tilfælde, hvor jeg er nødt til at sige fra.

Jeg har med glæde noteret mig, at man i betænkningen er enig om, at man bør gøre alt, hvad der står i menneskelig magt, for de kvinder, som er blevet gravide uden at ønske det, og som ikke ser sig i stand til at gennemføre svangerskabet. Det er klart, at de skal have al den hjælp og støtte, som de på nogen måde kan få; blot må vi holde fast ved, at livet er helligt, og at vi har sluttet os sammen i et lovgærdet samfund for at undgå bellum omnium contra omnes, for at beskytte de små og svage mod de mægtige, og